

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Josefa Baxy a soudců JUDr. Filipa Dienstbiera a JUDr. Lenky Kaniové v právní věci žalobce: **A. F.**, zastoupeného JUDr. Janou Kopáčkovou, advokátkou se sídlem Kroftova 1, Praha 5, proti žalovanému: **Generální ředitelství cel**, se sídlem Budějovická 1387/7, Praha 4, o žalobě proti rozhodnutím žalovaného ze dne 6. 3. 2015, č. j. 3416-24/2015-900000-304.3, ze dne 18. 3. 2015, č. j. 10002-2/2015-900000-304.3, ze dne 4. 3. 2015, č. j. 3416-22/2015-900000-304.3, ze dne 5. 3. 2015, č. j. 3416-23/2015-900000-304.3, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 29. 9. 2015, č. j. 10 Af 21/2015 – 116,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Žalobce se žalobou podanou ke Krajskému soudu v Českých Budějovicích (dále jen „krajský soud“) domáhal zrušení celkem čtyř rozhodnutí žalovaného. Současně požádal o osvobození od soudních poplatků, což odůvodnil zejména tím, že je účastníkem několika soudních řízení a na soudních poplatcích zaplatil již 79.000 Kč. V žádosti dále uvedl, že byl dne 17. 2. 2015 zadržen policií a od tohoto dne je jako obviněný z trestného činu neodvedení spotřební daně omezen na osobní svobodě, t. č. ve Vazební věznici Hradec

Králové. Jako podnikající fyzická osoba ukončil podnikání ke dni 12. 2. 2015 a z podnikání mu tak již neplynou žádné příjmy, které by mohl použít na úhradu soudních poplatků. Nedisponuje ani jinými finančními prostředky či majetkem, který by mohl zpeněžit a použít na úhradu soudních poplatků.

[2] Ve formuláři *Potvrzení o osobních, majetkových a výdělkových poměrech*, který mu byl zaslán krajským soudem, uvedl, že je svobodný, bezdětný, nemá žádné vyživovací povinnosti, příjmy z pracovního nebo obdobného poměru ani příjmy z hmotného a sociálního zabezpečení. Není zaměstnán z důvodu držení ve vazbě. Podnikání žalobce ukončil dne 12. 2. 2015. Výše příjmu žalobce není známa, neboť účetnictví bylo zadrženo policií v souvislosti s šetřením jeho trestné činnosti. Má dluhy, avšak jejich výši ani původ nezná, neboť v současné době je zadržen ve vazbě. Ze stejného důvodu nezná ani výši výdajů, o nichž však ví, že existují.

[3] Krajský soud usnesením ze dne 21. 5. 2015, č. j. 10 Af 21/2015 - 74, žalobci nepřiznal osvobození od soudních poplatků, protože ač k tomu byl vyzván, nedoložil, že nemá dostatečné prostředky, a tudíž neprokázal naplnění podmínek pro osvobození od soudních poplatků. Ke kasační stížnosti žalobce bylo toto usnesení krajského soudu zrušeno rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 7. 2015, č. j. 2 As 153/2015 - 27, a věc byla vrácena krajskému soudu k dalšímu řízení.

[4] Vázán názorem Nejvyššího správního soudu, vyzval následně krajský soud přípisem ze dne 2. 9. 2015 žalobce k vyčíslení nákladů dosud vynaložených na soudní řízení a nákladů, které lze očekávat v budoucnu, k poskytnutí přehledu veškerých soudních řízení, jichž je žalobce účastníkem, spolu s uvedením částek vynaložených na právní zastoupení, přehledu uhrazených soudních poplatků jakož i těch, k jejichž uhrazení byl vyzván, a přehledu majetku, kterým disponuje v zahraničí (včetně finančních prostředků). Na tuto výzvu reagoval žalobce podáním, obsahujícím soupis celkem 24 soudních řízení, v nichž brojí proti více než 150 rozhodnutím žalovaného. Na soudních poplatcích má být celkem uhrazeno přes 450.000 Kč; žalobce prozatím uhradil 78.000 Kč. Náklady dosud vynaložené na soudní řízení činí cca 200.000 Kč a skládají se z nákladů na soudní poplatky a právní zastoupení. Budoucí náklady lze předvídat jen těžko, neboť závisí na žalobcově úspěchu ve věci. Nedisponuje žádnými zahraničními konty a ani nevlastní žádný jiný majetek v zahraničí.

[5] Krajský soud v záhlaví uvedeným usnesením žalobci nepřiznal osvobození od soudních poplatků, neboť dostatečně nedoložil své tvrzení o nedostatku prostředků k jejich úhradě, přestože byl soudem vyzván k doložení úplného a důkladného přehledu majetku. V soupisu zmínil toliko řízení vedená před správními soudy. Otázku ohledně vlastnictví majetku v zahraničí odpověděl pouze obecným konstatováním, že žádným majetkem včetně finančních prostředků nedisponuje. Žádný další a hodnověrný výčet svého majetku nepředložil. Krajský soud navíc zjistil, že v jím vedené věci sp. zn. 10 Af 9/2015 žalobce uhradil soudní poplatek ve výši 26.000 Kč, a to převodem z bankovního účtu, což krajský soud utvrdilo v jeho podezření o existenci skutečného (skrytého) majetku, kterým žalobce disponuje.

[6] Krajský soud konstatoval, že žalobci neupírá právo na přístup k soudu, avšak při svých úvahách o naplnění podmínek pro osvobození od soudních poplatků nemůže vycházet pouze z tvrzení žalobce, který je ve vazbě, kde nemá přístup ke svému účetnictví, z tohoto důvodu je rovněž nezaměstnán, vede množství sporů, v jejichž rámci je povinen hradit soudní poplatky, a přitom nedisponuje žádným majetkem v České republice ani v Polsku, odkud pochází. Taková tvrzení nejsou dle krajského soudu důvěryhodná.

[7] Krajský soud přitom nebyl povinen opakovaně vyzývat žalobce k úplnému a hodnověrnému doložení jeho majetkové situace, neboť dle rozhodnutí rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 1 As 23/2009 - 95, nemůže řízení o žádosti o osvobození od soudních poplatků stát na náročném a obsáhlém dokazování, protože je předpokladem pro další postup soudu, a tedy má být rychlé. Žalobce neposkytl relevantní a hodnověrné informace o své majetkové situaci a důkazní břemeno neunesl. Tento závěr přitom není důsledkem nedostatečně aktivního postupu krajského soudu, když ten dle judikatury Nejvyššího správního soudu není povinen sám vyhledávat skutečnosti, které by osvobození od soudních poplatků odůvodňovaly.

II. Obsah kasační stížnosti

[8] Proti napadenému usnesení podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost z důvodu podle § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

[9] Namítá, že krajskému soudu poskytl úplný seznam řízení zahájených před správními soudy, žádá řízení před civilními soudy nevede a bylo proti němu zahájeno jedno trestní řízení, o kterém však krajský soud informoval již v žádosti o osvobození od soudních poplatků i v prohlášení o svých poměrech. Stěžovatel k výzvě soudu neuvedl spisovou značku tohoto trestního řízení, neboť se domníval, že je dotaz směřován pouze k řízením ve správním soudnictví (o zamlčování informací tedy nešlo).

[10] Stěžovatel pravdivě odpověděl, že v zahraničí nemá žádný majetek ani bankovní konta a není mu zřejmé, jak měl krajskému soudu (negativně) prokázat, že v zahraničí skutečně nic nevlastní. Soudní poplatek ve výši 26.000 Kč, který stěžovatel uhradil dne 23. 3. 2015 ve věci sp. zn. 10 Af 9/2015, již byl zahrnut v celkové částce 78.000 Kč, kterou dosud vynaložil na soudní poplatky. Ohledně tohoto poplatku o osvobození nežádal, neboť v té době ještě měl finanční prostředky (a používal je k úhradě soudních poplatků).

[11] K tvrzení soudu, že stěžovatel iniciuje soudní řízení před správními soudy, a tudíž musí kalkulovat s určitými finančními prostředky, uvádí, že je pouze domnělým iniciátorem. Jednak bojoval o svou osobní svobodu, která mu byla na 4 měsíce neoprávněně omezena, jednak kdyby nebrojil proti rozhodnutím žalovaného, mlčky by s názorem v nich vysloveným souhlasil. Meritem vedeného trestního řízení je přitom vyřešení otázky ve správním soudnictví. K podání žalob byl stěžovatel donucen, jde o jeho poslední ochranu před svévolným výkonem státní správy, kterým bylo zničeno jeho podnikání a jímž byl kriminalizován. Stal se obětí boje celní správy s „legálními daňovými

úniky“. Dále stěžovatel činí několik poznámek k věci samé a závěrem uvádí seznam soudních řízení, která vede.

III. Vyjádření žalovaného

[12] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvádí, že je zcela na soudu, jak o žádosti o osvobození od soudních poplatků rozhodne, a proto nečiní žádný návrh. Souhlasí se závěry soudu, že majetkové poměry stěžovatele v jeho vlasti dosud nejsou známy, přičemž důkazní břemeno leží právě na stěžovateli. Stěžovatel v rozhodné době podnikal v tuzemsku, kde byl zapsán v příslušném rejstříku, nicméně je občanem Polské republiky (s bydlištěm v K.). To, zda má či nemá jako podnikající fyzická osoba majetek nebo příjmy v České republice, o majetkových poměrech stěžovatele pravděpodobně mnoho nevypovídá. S tvrzením stěžovatele, že ukončil podnikání v tuzemsku jako fyzická osoba, žalovaný souhlasí, poukazuje však na to, že v místech provozoven stěžovatele (obchodů s názvem EKO NATURAL) v současné době provozuje podnikání se shodným artiklem společnost EKO NATURALCz s. r. o., jejímž jediným společníkem a jednatelem je právě stěžovatel. Stěžovatel tedy fakticky své podnikatelské aktivity neukončil, pouze je „transformoval“ na společnost s ručením omezeným. Žádný veřejný zápis přitom nesvědčí o tom, že by tato společnost byla v úpadku, a pokud by tomu něco napovídalo, byl by stěžovatel jistě schopen předložit alespoň výsledek mimořádné účetní závěrky nebo údaje potřebné k insolvenčnímu návrhu.

[13] K dřívějšímu podnikání stěžovatele žalovaný uvádí, že podle nedávno ukončené daňové kontroly, kterou provedl Celní úřad pro Královéhradecký kraj, nakoupil stěžovatel v letech 2013 až 2014 v Polsku celkem 81.416 kg tabáku, který prodal ve své tržní síti, popř. výše uvedené právnické osobě. Tento tabák stěžovatel nakoupil dle předložených faktur za 1.139.824 PZL (pozn. Nejvyššího správního soudu: žalovaný měl pravděpodobně na mysli PLN, tedy mezinárodní zkratku pro měnu polský zlotý), což při kurzu 6,70 činí 7.636.821 Kč. Tržby dle tehdy platných ceníků mohly činit při tomto množství 690 až 900 Kč za jeden kilogram. Žalovaný sice nezná celkové náklady stěžovatele, ale vzhledem k rozdílu pořizovací a prodejní ceny a při neodvážení spotřební daně a daně z přidané hodnoty nevěří tomu, že z utržených desítek milionů korun již stěžovatel ničeho nemá.

IV. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[14] Kasační stížnost je přípustná. Důvodnost kasační stížnosti soud posoudil v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž je povinen přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[15] Kasační stížnost není důvodná.

[16] Nejvyšší správní soud úvodem poznamenává, že netrval na zaplacení soudního poplatku za kasační stížnost. Jak uvedl rozšířený senát Nejvyššího správního soudu: „Stěžovatel má povinnost zaplatit poplatek za řízení o kasační stížnosti jen tehdy, pokud kasační stížnost směřuje proti rozhodnutí krajského soudu o návrhu ve věci samé (o žalobě) či o jiném

návrhu, jehož podání je spojeno s poplatkovou povinností“ (viz usnesení ze dne 9. 6. 2015, č. j. 1 As 96/2014 - 19). Kasační stížnost nesměruje proti rozhodnutí krajského soudu o návrhu ve věci samé. Stěžovatel proto nemá povinnost poplatek zaplatit.

[17] Stěžovatel ve své kasační stížnosti navrhl, aby mu Nejvyšší správní soud přiznal osvobození od soudních poplatků v řízení o žalobě. Takovou pravomoc soud nemá, může v případě meritorního projednání kasační stížnosti buďto kasační stížnost zamítnout pro její nedůvodnost, nebo rozhodnutí krajského soudu zrušit, případně zrušit též rozhodnutí správního orgánu (§ 110 odst. 1 a 2 s. ř. s.). Z obsahu kasační stížnosti lze dovodit, že stěžovatel usiluje právě o zrušení napadeného usnesení.

[18] Podle § 36 odst. 3 s. ř. s. účastník, který doloží, že nemá dostatečné prostředky, může být na vlastní žádost usnesením předsedy senátu zčásti osvobozen od soudních poplatků. Přiznat účastníkovi osvobození od soudních poplatků zcela lze pouze výjimečně, jsou-li pro to zvlášť závažné důvody, a toto rozhodnutí musí být odůvodněno. Dospěje-li však soud k závěru, že návrh zjevně nemůže být úspěšný, takovou žádost zamítne. Nejvyšší správní soud ve vztahu k citovanému ustanovení konstantně judikuje, že břemeno tvrzení o nepříznivé majetkové situaci tíží výlučně žadatele a není na soudu, aby z vlastní iniciativy vyhledával skutečnosti, které by žádost o osvobození od soudních poměrů odůvodňovaly (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 1. 2005, č. j. 7 Azs 343/2004 – 50, publ. pod č. 537/2005 Sb. NSS). Přestože soud z úřední povinnosti nezjišťuje výdělkové a majetkové poměry žadatele, existují situace, kdy nesmí zůstat zcela pasivní. V případě, že na základě předložených důkazů není možné dostatečně posoudit majetkové a sociální poměry žadatele, je úkolem soudu vyzvat žadatele k doložení předchozích tvrzení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 7. 2015, č. j. 2 As 153/2015 – 29). Jsou-li žadatelova tvrzení nevěrohodná, popř. neúplná, nelze jeho žádosti vyhovět (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 8. 2009, č. j. 1 As 39/2009 – 88, publ. pod č. 1962/2010 Sb. NSS).

[19] V rozsudku ze dne 24. 7. 2015, č. j. 2 As 153/2015 - 27, jímž bylo zrušeno předchozí rozhodnutí krajského soudu o stěžovatelově žádosti o osvobození od soudních poplatků, shledal Nejvyšší správní soud nezákonným postup krajského soudu, který prve zamítl žádost bez toho, aby stěžovatele vyzval k doplnění rozhodných skutečností. Stěžovatel neměl možnost věrohodně zpochybnit argumentaci správce daně, podle něhož stěžovatel může disponovat prostředky v Polsku, a nemohl tvrdit a prokázat, jaké prostředky ve své specifické situaci potřebuje k vedení soudních řízení, jejichž účastníkem je. Krajský soud měl stěžovatele poučit, jakým způsobem může svá tvrzení prokázat, aby v řízení neutrpěl újmu.

[20] Nejvyšší správní soud podotýká, že k stejným závěrům dospěl rovněž v rozsudcích ze dne 5. 6. 2015, č. j. 5 As 101/2015 - 42, ze dne 24. 6. 2015, č. j. 1 As 111/2015 - 50, ze dne 24. 7. 2015, č. j. 2 As 153/2015 - 29, ze dne 12. 8. 2015, č. j. 1 As 168/2015 - 46, ze dne 27. 8. 2015, č. j. 1 As 167/2015 - 40, a ze dne 6. 10. 2015, č. j. 6 As 194/2015 - 26, v nichž rozhodoval o kasačních stížnostech stěžovatele proti usnesením, kterými jej krajské soudy neosvobodily od soudních poplatků.

[21] V intencích rozsudku Nejvyššího správního soudu vyzval krajský soud stěžovatele, aby poskytl přehled o soudních řízeních, jichž se účastní, uvedl, jaké částky musí vynaložit na hrazení služeb advokáta a kolik musí zaplatit na soudních poplatcích. Stěžovateli taktéž byla dána možnost vyvrátit podezření, že ve skutečnosti disponuje určitým (skrytým) majetkem, a poskytnout věrohodný soupis svého (zahraničního) majetku.

[22] Z napadeného usnesení plyne, že nosným důvodem, pro který krajský soud nepřiznal stěžovateli osvobození od soudních poplatků, je nevěrohodnost jeho tvrzení o tíživé finanční situaci. S tímto závěrem se Nejvyšší správní soud ztotožňuje, neboť ve shodě s krajským soudem naznal, že stěžovatel popsal své majetkové poměry pouze obecně, bez bližší konkretizace.

[23] Stěžovatel formálně vzato reagoval na všechny body výzvy krajského soudu ze dne 2. 9. 2015, po obsahové stránce však byla jeho tvrzení nadále povrchní a neurčitá. Stěžovatel kupříkladu k výzvě krajského soudu o vyčíslení dosud vynaložených nákladů na soudní řízení, uvedl pouze: „Žalobce uhradil soudní poplatky v celkové výši 78.000,- Kč“ s tím, že podrobnější vyčíslení nedodal, ani své tvrzení nedoložil například výpisy z účtu. Obdobně strohá byla jeho odpověď na výzvu k vyčíslení částek vynaložených na právní zastoupení a soudní poplatky, neboť sdělil: „Vyčíslení dosud vynaložených nákladů na soudní řízení činí přibližně 200.000,- Kč skládající se ze zaplacených soudních poplatků a právního zastoupení“. Stěžovatel ani toto tvrzení dále nerozvinul a nepředložil jediný důkaz, z něhož by bylo možno ověřit pravdivost jeho sdělení.

[24] Mimoto muselo být stěžovateli (který je navíc po celou dobu řízení před správními soudy zastoupen advokátkou) jak z odůvodnění zrušeného usnesení krajského soudu, tak ze zrušujícího rozsudku Nejvyššího správního soudu, ale také z rozhodnutí správních soudů v dalších věcech týkajících se poplatkové povinnosti stěžovatele, zřejmé, že soudy nepovažují za dostatečné a věrohodné jeho tvrzení o tom, že nevlastní vůbec žádný majetek, a že se domnívají, že stěžovatel disponuje jistým majetkem v zahraničí. V rozsudku ze dne 24. 7. 2015, č. j. 2 As 153/2015 - 27, jímž bylo zrušeno předchozí usnesení krajského soudu, Nejvyšší správní soud zdůraznil, že je rovněž třeba, aby stěžovatel „věrohodně zpochybnil argumentaci správce daně, že může disponovat prostředky v Polsku (...) To znamená, že po stěžovateli je možno požadovat, aby poskytl soudu úplný a tak důkladný přehled svého majetku, jaký jen je s ohledem na svoji aktuální situaci schopen sestavit, a aby přesvědčivě vyvrátil či alespoň zpochybnil konkrétní podezření o tom, že ve skutečnosti určitým (skrytým) majetkem disponuje.“ K dotazu krajského soudu ohledně vlastnictví zahraničního majetku či zahraničních bankovních účtů však stěžovatel pouze konstatoval, že „nedisponuje žádnými zahraničními konty a ani žádný jiný majetek v zahraničí nevlastní“. Ačkoliv obecně platí, že negativní skutečnost prokázat nelze, mohl stěžovatel alespoň blíže vysvětlit, proč nevlastní žádný majetek v zahraničí a nedisponuje zahraničními bankovními účty, přestože u něj jako u cizího státního příslušníka lze důvodně předpokládat opačnou odpověď, a rozptýlit tak podezření o zatajování informací (o takovém podezření přitom nemohl nevědět). Nejvyššímu správnímu soudu navíc je z jeho rozhodovací činnosti známo, že stěžovatel již byl propuštěn z vazby (srov. narativní část rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 10. 2015, č. j. 6 As 194/2015 - 26), a tudíž byla jeho pozice při dokazování svých tvrzení oproti dřívějšímu ulehčena.

[25] Nejvyšší správní soud tedy shrnuje, že krajský soud v nyní posuzované věci postupoval správně, když stěžovatele vyzval k doplnění těch tvrzení, která pokládal za rozhodná a současně neúplná. V situaci, kdy stěžovatelovy odpovědi byly opět velice obecného charakteru a stěžovatel svá doplňující tvrzení nepodložil žádnými důkazy, neměl krajský soud povinnost znovu stěžovatele vyzývat k dalšímu doplnění jeho žádosti o osvobození od soudních poplatků, pokud ten své břemeno tvrzení a důkazní neunesl a nevyvinul dostatečné úsilí k tomu, aby soudu poskytl věrohodný obraz o svých poměrech. Lze totiž souhlasit s argumentací krajského soudu, že řízení o žádosti o osvobození od soudních poplatků nemůže stát na náročném dokazování.

[26] Pro úplnost Nejvyšší správní soud dodává, že dílčí závěr krajského soudu o tom, že stěžovatel nedoložil přehled veškerých řízení, jichž se účastní (poskytl pouze soupis řízení ve správním soudnictví, ale nespecifikoval případná civilní a trestní řízení), byl toliko okrajovým. Rovněž závěr krajského soudu, podle něhož stěžovatel uhradil v řízení sp. zn. 10 Af 9/2015 soudní poplatek ve výši 26.000 Kč, a tedy má pravděpodobně možnost disponovat finančními prostředky, byl pouze podpůrným argumentem a sám o sobě neměl za následek rozhodnutí o neosvobození stěžovatele od soudního poplatku. Případná nesprávnost těchto dílčích závěrů krajského soudu nemůže způsobit nezákonnost napadeného usnesení, neboť napadené usnesení jako celek obstojí. V souzené věci je totiž podstatné, že stěžovatelova tvrzení o jeho tíživé finanční situaci, která uvedl ve své žádosti o osvobození od soudních poplatků, formuláři i v odpovědi na soudní výzvu, byla stručná, neúplná a nepodložená a nemohla postačovat k tomu, aby byly náklady, které má stěžovatel v soudním řízení nést, přeneseny na stát. Krajský soud nepochybil, když uzavřel, že stěžovatel neprokázal naplnění podmínek pro osvobození od soudních poplatků.

[27] Nad rámec toho, co krajský soud uvedl v odůvodnění napadeného usnesení, je nutno zohlednit, že stěžovatel je jednatelem a jediným společníkem společnosti EKO NATURALCz s. r. o. (ověřeno Nejvyšším správním soudem nahlédnutím do obchodního rejstříku ke dni vydání tohoto rozsudku). Jak plyne z vyjádření žalovaného, společnost EKO NATURALCz s. r. o. se sídlem Kroftova 1, Praha 5, IČ: 29041171, provozuje podnikání se stejným artiklem a v místě předchozích provozoven stěžovatele. Tyto informace jsou žalovanému známy z úřední činnosti. Stěžovatel i o těchto skutečnostech zcela pomlčel a nereagoval ani na vyjádření žalovaného. Stěžovatelovo sdělení, že mu z podnikání neplynou žádné příjmy, je i proto z části neúplné a jako celek nevěrohodné.

V. Závěr a náklady řízení

[28] Nejvyšší správní soud ze všech shora uvedených důvodů dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, proto ji dle § 110 odst. 1 věty poslední s. ř. s. zamítl.

[29] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 větu první s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., dle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel v soudním řízení úspěch neměl, proto

nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému žádné náklady řízení nevnikly. Nejvyšší správní soud proto rozhodl, že se mu náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 6. ledna 2016

JUDr. Josef Baxa
předseda senátu